

РЕШЕНИЕ

№ 4821

гр. София, 09.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 08.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **533** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 145 и сл. АПК и е образувано по жалба на В. Й., гражданин на Р Турция, срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), издадена длъжностно лице в Консулска служба към Посолство на Р. в А., Р Турци, при МВнР, изх. № АНК 19006907 от 11.12.2019г., връчен на същата дата. жалбата е подадена чрез куриер на 23.12.2019г. След изискване жалбата е изпратена с административната преписка под опис от административния орган.

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен и се иска да бъде отменен, като с оглед разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ се правят твърдения, че отказът засяга основни права и свободи на чужденеца по ЕКПЧ, а именно чл.8, гарантираното право на личен и семеен живот. Поради това заявено засягане на основни права и свободи по ЕКПЧ обжалването на отказа е допустимо. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не изпраща представител. Представя молба с искане за постановяване на съдебен акт, за отмяна на отказа.

Ответникът трети секретар КС-А., Посолство на Република България, Република Турция – редовно призован, представлява се от юрк. Д., оспорва жалбата. В подробни писмени бележки излага съображения за законосъобразност на отказа.

Съдът след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбоподателят В. Й., гражданин на Република Турция, е подал искане в Посолството на Република България в А. за получаване на виза вид „D” за

дългосрочно пребиваване в Република България (л.17).

На 11.12. 2019 г. жалбоподателят е получил отказ за издаване на виза /стр.48/, по образец, като в основанието за отказа е посочено – чл. 10, ал. 1, т. 17 във връзка с чл.26, ал.4, т.4 от ЗЧРБ, като в бележка е посочено, че след съгласувателна процедура са установени данни, даващи основание да се направи обоснован извод, че бракът е сключен с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в РБ и получаване на пребиваване. Съпругата дава противоречиви сведения за апликанта. С жалба с данни за подаване по куриер на 23.12.2019г. (л. 5 и сл. по делот), жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

Жалбата е допустима. Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Жалбоподателят В. Й., гражданин на Република Турция, е съпруг на българската гражданка М. З. К., видно от приложеното (л. 11) удостоверение за сключен граждански брак.

На основание чл. 8а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), чужденец, който е член на семейството на български гражданин, може да влезе на територията на Република България с паспорт и виза, когато такава се изисква. Визата се издава при условия и по ред, определени от Министерския съвет, без заплащане на такси за обработването на документите и издаването на визата.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България, поради което следва и че същите са компетентни да откажат издаването на виза.

Видно е, че отказът за издаване на виза е издаден от Л. Тотин – трети секретар, определен за консулско длъжностно лице, на основание Заповед № 22 / 26. 06. 2018 г. (л.51) на посланика на Република България в И. и Заповед № 95-00-254/03.10.2011г. на министъра на външните работи (л. 50), поради което съдът намира, че отказът е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

Жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБ, вид „D”, като съпруг на български гражданин, на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, като член на семейството на български гражданин.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ (която норма е посочена, като основание за отказ), отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно

преминаване, или летищен транзит.

В оспорения отказ, се сочи, че при проверка са установени данни за извод, че бракът е сключен с цел заобикаляне на нормите, заобикалящи режима на чужденците в РБ и получаване на пребиваване, като съпругата българска гражданка давала противоречиви сведения за апликанта.

В приложеното (л.60) писмо рег. № СЗ-31-5153/15.11. 2019г. на Териториална дирекция „Национална сигурност“ – С. З. на ДАНС, е посочено, че ДАНС не разполага с данни, които дават основание да се предполага, че лицето В. Й. представлява заплаха за националната сигурност, но допълнително уведомяват, че са налице данни сочещи, че бракът е фиктивен, финансово мотивиран, целящ заобикаляне на нормите на ЗЧРБ и предвид това, считат, че са налице основания за отказ за издаване на виза, съгласно чл.26, ал.3 от ЗЧРБ.

Становището на група „Миграция“ при ОД на МВР С. З., също е отрицателно (л. 59 по делото), като същото се базира на докладна записка от 14.11.2019 г., в която са описани данни от проверка на място в [населено място], където живее съпругата на жалбоподателя М. Й., разговаряно е от служители на ОДМВР с нея и с брат й. Съпругата разказала за запознанството със съпруга й жалбоподател по делото – по интернет преди около година. Поддържали контакт около година, след което посетила два пъти Турция и решили да сключат брак там на 11.09.2019г. Посочва данни за съпруга и предишен брак, месторабота. Знае годините му, но не дата на раждане. Комуникирали на турски език, от телефон на една от сестрите й. жалбоподателят не бил идвал в България, щял да живее малко в България, защото имал грижи за децата си в Турция, а и работата му била там. Посочва сключен договор за наем на къща в селото с неин роднина, но в крайна сметка не предоставя ключ, посочва че го забравила. Служителите влезли през гаражната врата, имало условия за живеене, но не били убедени, че това е наетият имот, не било ясно. Брат й споделил на служителите по проверката, че М. и бащата на децата й се разделили вчера, иначе поддържали връзка. В кметството разговаряли с техническия секретар И., която посочва, че разделите и събиранията между М. и мъжът, който е баща на децата й, изненадана била от факта, че има сключен скорошен граждански брак с турски гражданин, нямала повече информация за наемодателя. Не успели да осъществят контакт с наемодателя, а и от разговорите с М. Й., брат й и служителката в кметството събудили съмнения за целта на брака с жалбоподателя.

Обжалваният отказ е издаден при спазване на административното производствените правила. Спазена е предвидената в чл.30, ал.1 и ал.2 от Наредбата процедура, според която искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл.15, ал.1 ЗЧРБ се изпраща чрез дирекция "Консулски отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "Консулски отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност", освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването в съответствие с инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Постъпилото становище е взето предвид за оспорения отказ. Съобразно разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата, във вр. с чл. 10, ал. 2 от Инструкцията следва извод, че отрицателното становище на дирекция "Миграция" МВР, каквото в

случая е налице, е процесуална пречка за издаване на исканата виза, като в този случай административният орган действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да постанови отказ.

Съдът намира, че отказът е в съответствие с материалния закон и целта му. В него са посочени както правните, така и фактическите основания за издаването му, а не както се твърди в жалбата. Отказът е фактически мотивиран с данните от извършена от инспектор при ОДМВР – С. З. проверка, извършена по повод съгласувателната процедура. Като правно основание за отказ на заявения вид виза е посочена нормата на чл.10, ал.1, т.17, според която се отказва издаване на виза на чужденец, който не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Относно преценката, че брак е сключен единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване са дадени насоки в чл.26, ал.4 от ЗЧРБ, където примерно са дадени данни за такъв извод и в случая позоваването е на т.4, а съгласно ал.5 тези данни могат да се установяват чрез интервюта, провеждани от служители на службите за административен контрол на чужденците, от изявления на засегнатите или на трети лица, по документален път или от извършени от държавни органи проверки и разследвания. В случая полицейски служител за целите на съгласувателната проверка е разговарял със съпругата, както и неин брат и друго лице от селото, където живее въз основа на което е и направено съответното заключение.

Жалбоподателят застъпва в жалбата, че неговата цел е да заживеят на територията на РБ, където тя отглежда децата си. Твърди, че административният орган не бил събрал доказателства, с които да дискредитира истинността на представения официален документ за сключен граждански брак. Същевременно жалбоподателят не е ангажирал доказателства в подкрепа на твърденията си за намерение да живее в РБългария и да се грижи за децата на съпругата си, при положение, че (по нейни сведения) има работа в РТурция и деца там, за които се грижи. Жалбоподателят не е поискал събиране на гласни доказателства от съпругата или от други лица, имащи поглед върху отношенията му с нея и децата ѝ, а също и относно наемането на жилището в нейното село, където да живеели съвместно. Съдът намира, че събраните от инспектора в ОДМР С. загора данни в достатъчна степен илюстрират наличието на по скоро формални брачни отношения между съпрузите В. Й. и М. К., не и действителни намерения у тях за съвместен живот в РБългария. Същият е сключен след непродължителни контакти чрез интернет, посещение в Р Турция, където на 11.09.2019г. бил сключен бракът. Няма данни за трайни и близки отношения между жалбоподателя и М. К., информацията от брата на жалбоподателката и техническия секретар на кметството е, че тя живеела ("разделили се вчера" по сведения на брат ѝ при проверката на 11.11.2019г.), събирала се и се разделяла, постоянно с бащата на децата ѝ, и те живеят при нея и при него. Няма доказателства по какъвто и начин жалбоподателят да полага грижа по отношение на съпругата и децата, които тя отглежда заедно с баща им, за да обоснове заявеното от него намерение да се грижи за тях. Обратно на това са събраните сведения от служителите при посещението в селото на съпругата, че жалбоподателят има работа в Турция, грижи се за децата си от предишен брак и намерението му е да идва за малко в България. По този начин не би се стигнало до съществено засягане на гарантираните в чл.8 от ЕКПЧ права на личен и семеен живот, заради принудително разделяне от съпругата му.

С оглед събраните доказателства, съдът намира възражението за нарушение на

правото на личен и семеен живот за неоснователно. В разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава. Не може да се приеме, че чл. 8 налага на държавата общото задължение да уважава избора на местожителство, направено от женени двойки за техните семейства. Твърдението за нарушено право на семеен живот във връзка с чл. 8 от ЕКЗПЧ е неоснователно, доколкото поддържането на семейната среда изисква ежедневни, периодични грижи, съпричастност и лично отношение, каквито не се установяват за брака на жалбоподателя с българската гражданка.

Издаденият отказ е съобразен с принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 от АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел.

По изложените съображения съдът намери, че жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Ответникът не е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което такова не следва да се присъжда в настоящето производство.

Воден от горното съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Й., гражданин на Република Турция, срещу отказ на виза тип „D“ изх. № ANK 19006907 от 11.12.2019г., издаден от трети секретар в Консулската служба на Посолството на Република България в А., Република Турция.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: